

[Justitsministeren.]

havde anmeldt og erindret om fremstillingen i tide, at udsættelsen skete på hans ansvar. Domsmandssagen sluttede kl. 15.20, og den anholdte, der på dette tidspunkt befandt sig i et lokale ved siden af retslokalet, blev efter at have talt med sin forsvarer fremstillet i retten kl. 15.25. Under retsmødet fremkom ingen bemærkninger om fristoverskridelsen.

Underrettens fængslingskendelse blev i øvrigt kæret til landsretten, som løslod anholdte under hensyn til tidspunktet for de påsigtede kriminelle forhold og disses forholdsvis begrænsede omfang. Landsrettens kendelse indeholder intet om fristoverskridelsen.

Det er klart, at der ikke i denne sag kan rettes bebrejdelse mod politiet. Sagen har som nævnt været behandlet i landsretten, der ikke har gjort bemærkning om forholdet. Jeg er ganske enig med spørgeren i, at de formelle regler vedrørende individets retsbeskyttelse, som vor retsplejeordning indeholder, naturligvis skal overholdes. Med mit kendskab til domstolene tør jeg uden tøven sige, at dette synspunkt deles af hele dommerstanden. Det, at spørgsmålet er fremdraget her i folketinget, kan kun tjene til at understrege den vægt, vi alle lægger på individets retsbeskyttelse.

Et led i denne retsbeskyttelse er imidlertid domstolenes uafhængighed, og jeg tror efter det, der her er oplyst, at spørgeren vil være enig med mig i, at det skete ikke kan begrunde, at der foretages yderligere fra min side. Jeg kan imidlertid henvise hr. Jørgen Andersen til en udtalelse af vestre landsrets præsident, dr. jur. Abitz, fremsat til Aarhus Stiftstidende for den 5. ds., hvori præsidenten netop præciserer vigtigheden af, at man overholder 24 timers fristen. Dermed er der for så vidt givet et klart udtryk for, at 24 timers fristen skal overholdes helt nøjagtig, at denne frist overhovedet ikke må overskrides.

Jørgen Andersen: Jeg kan naturligvis glæde mig over den samstemmende opfattelse af problemet og takke ministeren for et positivt svar.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Morten Lange* til justitsministeren:

„Mener ministeren, at der efter afgørelsen vedrørende Price og Alderton er en virkelig mulighed for, at andre USA-desertører kan få asyl i Danmark?“

Morten Lange: Det er jo frygteligt, som vi forfølger den stakkels justitsminister i dag. Jeg tror nu, at det spørgsmål, jeg har rejst, er af en betydelig principiel vægt. Det forekommer mig, at det må ligge til grund, at politisk asylbevilling ikke i og for sig er et spørgsmål om sympati med et standpunkt, men blot et spørgsmål om at give en borger i et andet land opholdstilladelse, sådan at han ikke kommer til at undgælde for sin politiske opfattelse i det land, hvor han ellers var borger, og at en sådan ting må afgøres ud fra samme neutrale kriterier, som ministeren så rigtigt skildrede i sin beskrivelse af indsamlingslovgivningen.

Jeg tror, at der herudfra er almindelig bekymring over ministerens nylige afslag i et par konkrete sager, idet det vistnok med nogen ret kan siges, at der mod enhver asylsøgende, som ikke er en helgen — selvfølgelig har helgener også brug for asyl, men de er sjældne — kan findes indvendinger af den ene eller den anden art imod hans person og ved at gennemgå hans generalieblad. Det forekommer mig, at den eneste beskyttelse, vi har imod, at det, som ministeren holder sig til, nemlig en individuel undersøgelse, bliver en partisk undersøgelse, er, hvis ministeren her i dag kan oplyse om de generelle linjer for meddelelse af asyl, specielt for meddelelse af asyl for medlemmer af væbnede styrker i forskellige lande, linjer, som man kan holde sig til, og som naturligvis må være det væsentlige, før man bedømmer de individuelle sager.

Jeg synes, afslagene har været deprimerende, og det vil være mig en glæde, hvis vi kan få så klare generelle retningslinjer, at afgørelser i fremtidige sager kan blive mødt med lidt større tillid i befolkningen.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg har tre gange tidligere her i folketinget svaret på lignende spørgsmål om amerikanske desertørers mulighed for at få politisk asyl her i Danmark, og jeg har ikke skiftet standpunkt siden da. Disse svar er henholdsvis til hr. Bøgholm den 28. februar 1968, til hr. Sigs-